

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

AL TEATRE DE CATALUNYA

Els artistes (al traspunt).—Que sortim?
Un del públic.—No!... No sortiu mai més.

El pitjor perill

El tractat de pau social, firmat la setmana passada a Barcelona, ha topat amb algunes dificultats d'aplicació. En certs moments, aqueixes dificultats han fet temer que fracassés. Quan escrivim aquestes ratlles, els perills no s'han esvaït, però la impressió és millor. I consti que nosaltres no som tan incommoviblement optimistes com el senyor don Juli Amado, veritable recordman de l'optimisme oficial.

Les dificultats d'aquests primers dies—que no són, però, cap cosa inesperada—ens mostren quin és el pitjor perill en què pot caure la qüestió social a Barcelona i a Catalunya. El pitjor perill és la indisciplina en les files dels dos exèrcits oposats. Quan els capítols autoritzats dels exèrcits no són oberts, és impossible establir armistícies, i és més impossible encara pactar la pau. Ni tants sols és possible, en aquestes condicions, fer la guerra. Perquè una guerra sense disciplina en els exèrcits bel·ligerants, no és una guerra veritable, sinó una baralla, caòtica, salvatge i forçosament estèril.

Si els obrers, o la majoria d'ells, no tenen confiança en els seus delegats, poden nomenar-ne uns altres. I la mateixa cosa cal dir pel que fa als patrons. Però per a negociar, per a parlar, per a entendre's, bé hi ha d'haver uns delegats o altres. I si aquests es troben després desautoritzats de fet pels respectius elements, o per una part d'ells, no hi haurà manera d'arribar en lloc, com no sigui a l'anarquia en la lluita, que és la pitjor de les anarquies.

En l'ànima catalana hi ha un sentiment d'individualisme protestatari. Però hi ha el seny. I aquesta és, per a tots, l'hora del seny, el qual no vol dir covardia, sinó coratge davant els impulsos de l'egoisme i de l'instint.

El triomf de M. Proudhomme

En altre lloc altre company comenta les eleccions franceses. Sigui'n permès també a nosaltres el comentari, perquè tot lo de França se projecta sobre Espanya, amb una eficàcia decisiva. Unes eleccions franceses tenen, potser, més influència a Espanya que unes d'espanyoles.

Si un badoc me preguntés: Qui ha guanyat a França? Li respondria: La «Lliga»; és a dir, l'esperit nacional i conservador. També, com a la «Lliga», en el Bloc Republicà Nacional, triomfant, hi cabia tothom, des dels radicals als moderats i catòlics. Els triomfadors volen un període constructiu, una reservada animositat envers els estrangers, una democràcia ben entesa, un allunyament de totes les estridències. En Cambó, segurament, haurà inscrit en la llista dels seus arguments aquest que li aporta la França.

An aquí el senyor Esteve perteneix a la «Lliga»; a França, M. Proudhomme perteneix al Bloc Republicà. M. Proudhomme veu ara la pàtria com un negoci necessitat de tranquil·litat, per a refer la casa i assegurar la cobrança dels crèdits. Si els acreedors, els alemanys, presenciessin un trasbalsament nacional, se resistirien al pagó i la victòria cauria en fallida. Sí, els idealismes són respectables, la França ha de persistir en la seva tradició revolucionària, la societat necessita un règim de més justícia, emperò, tot això, tan noble, tan humà, tan airós, és inoportú. I M. Proudhomme vota per l'oportunisme.

No, no excusem verticalment als socialistes vençuts. Caigueren en manament de mesura, i ho han pagat. Per a oposar-se a una possible preponderància militar, atacaren l'exèrcit endolat, l'exèrcit que era la nació; per a combatre an En Clemenceau, s'oposaren al tractat de Versalles, imperfecte, però justicier; per a proclamar els seus sentiments internacionalistes, excusaren les culpabilitats alemanyes; per a defensar el pensament pacifista, advocaren pels traidors. I no's fereix, sense incórrer en responsabilitats, la sensibilitat d'un poble mutilat per l'agressió?

La France d'abord!—cridaven els uns. L'internationalisme d'abord!—responien els socialistes. Pecat de mesura; pecat de claretat. La França i la revolució no són antagòniques. Els bolxevics demanen la revolució universal, però s'apoen amb Rússia, defensant, a la seva manera, un nacionalisme revolucionari. Els socialistes independents de Alemanya marxen vers el comunisme, però a Berna eludien tota declaració anti-patriòtica. Els socialistes francesos oblidaren tot lo de la seva pàtria, donant-se a totes les ideo-

logies adversàries. I, naturalment, M. Proudhomme ha votat per la França, exclusivament per la França.

Però París segueix essent revolucionari, perquè hauran pogut recollir el triomf els moderats per les combinacions electorals, però la quantitat de vots socialistes resta formidable, tant, que sense la divisió, haurien sobrepassat a la de les llistes republicanes. Els extremistes la volgueren la divisió i purguen el pecat de fanatisme.

No recriminem ara, permanents amics de la França, la seva veleitat. Després de les reaccions de 1871 i de 1885, vingué el procés Dreyfus, la separació de l'església i l'Estat, el triomf socialista de 1914. Pensem que encara no ha acabat la seva desmobilització espiritual. La guerra està massa pròxima. I l'Alemanya també...

PARADOX

La tortuga i el cavall

No la recordeu la faula del cavall i la tortuga? Es curiosa. Una tortuga i un cavall varen fer una juguesca a qui arribaria més aviat al cim d'una muntanya. Tots vostres haurien apostat a favor del cavall ¿oi? Doncs, l'hauríeu errada.

El cavall, jove, fogós i amb el poc enteniment d'una bèstia qu'encare no ha fugit de senyal, emprengué una carrera boja per arribar al cim en l'espai de pocs minuts. La tortuga, vella, entenimentada i amb el seny del qui sap on va, començà la seva via xano, xano. A mig camí de la muntanya trobà al cavall reventat; li digué una oració i prosseguint la seva ruta arribà al cim desitjat.

Aquesta faula deuria tenir-la present els fogosos que creuen possible de cop i volta transformar la societat, cosa ben difícil mentre el motor de totes les accions humanes, siguin l'egoisme i l'ambició. Arribarà més aviat a la realització de l'ideal llibertador de la classe obrera un socialisme conscient que, sense mai recular un gruix de cabell, avanci per etapes consolidant a cada parada les conquestes obtingudes, que no pas un bolchevisme xorc que d'una grapada vul-

gui destruir-ho tot, imposant una dictadura odiosa que és la negació de tota mena de llibertats.

A Bèlgica i a França s'ha repetit el diumenge passat l'aposta de la tortuga i el cavall. Havia d'aconseguir-se una victòria electora. El partit socialista belga, entenimentat, amarat de sentit comú ha imitat a la tortuga i xano, xano, ha obtingut un brillant triomf. El socialisme francès, malalt de la passa bolcheviquista, ha volgut fer com el cavall de la faula i s'ha quedat a mig camí, malmès.

Avant sempre, sempre avant és el nostre lema. Avencant pas a pas farem el camí segurs. Saltant i brincant ens trencarem una cama i haurem d'estar quaranta dies parats. Per la dèria d'anar més depressa haurem perdut un temps preciós i ens haurà costat una despesa important per medecines.

A sò de tabals no s'agafen llebres, i desgraciadament avui en totes les lluites hi predomina el sò dels tabals.

Encare que sigui atraient sobre el nostre cap les invectives dels potros, nosaltres preferim la tàctica de la tortuga.

JEPH DE JESPU

Comentaris electorals

LECIONS a França, a Itàlia, a Bèlgica. Tres batalles electorals amb resultats diferents, i fins a cert punt contradictories... Les eleccions franceses han donat la victòria als partits medís, i el socialisme ha sofert una forta derrota. Les eleccions belgues, al contrari, representen una victòria socialista i marquen la fi de la preponderància del partit catòlic, que feia prop de mig segle que governava a Bèlgica. En canvi, a Itàlia l'èxit principal de la jornada electoral ha estat per al partit catòlic.

Al primer cop d'ull, doncs, la contradicció sembla manifesta. Però si fixem l'atenció en les característiques dels partits en cada una de les tres nacions, trobarem que, al costat de fets divergents que s'expliquen per les particulars circumstàncies de cada nació, hi ha fets concordants, els que els revelen l'existència d'un mateix corrent polític a l'Occident europeu.

El socialisme ha sofert una derrota a França i ha obtingut una victòria a Bèlgica. Contradicció! Ho sembla, mirat per damunt. Però en realitat la contradicció no existeix. El socialisme francès ha reculat, perquè la gran majoria dels electors, i entre ells molts milers d'electors obrers, no aproven les tendències bolxevistes que el partit ha pres en els darrers temps. I a Bèlgica el socialisme ha donat un bon pas cap endavant, per no haver pres caràcter bolxevista, per haver mantingut en la mateixa bandera vermella de sempre, els lemes de Socialisme i Democràcia. Pel que toca a Itàlia, l'èxit dels catòlics s'explica per la descomposició dels partits del centre i de l'esquerra burgesa i per l'esverament que en gran part de l'opinió han produït, d'una banda, les tendències bolxevistes del proletariat italià i d'altra banda, l'esbogeirament imperialista de d'Annunzio i la seva colla.

Nosaltres, que som allà on erem—és a dir, al lloc de la Democràcia, de la República i del patriotisme català—sentim tristesa davant la derrota del socialisme francès i davant la victòria de la extrema dreta italiana. Però pensem que els socialistes belgues mostren el bon camí, el camí dret i segur, als homes de llibertat i a la classe treballadora. A la transformació social s'hi ha d'anar pel camí de la democràcia, no pas pel de la dictadura de minories més o menys atrevides. I als qui, per sostenir nosaltres aquesta tesi ens diguin «conservadors», els contestarem que aquesta és, fonamentalment, la tesi que sempre havia sostingut el socialisme, per altre nom Social-Democràcia, i la mateixa dels republicans avançats ibèrics, començant per En Pi i Maragall.

Els fets, més que els arguments teòrics, demostraran l'equivocació dels elements que han desertat, amb tota la bona fe del món, del camp de la democràcia.

FULMEN

Entorn del sindicalisme

II

Conseqüència i Avenç

EL sindicalisme, com per un sindicalista, hi ha hagut una aversió obsessió per part de l'element burges i conservador. En donar-li, com si diguessim personalitat civil, no s'ha pas volgut pensar-hi; obstinadament no se'n ha volgut saber res, no se'n ha volgut conèixer res. I així faltant la comprensió i el reconeixement ha semblat una cosa exòtica, estrafalària, una aberració social.

Avui mateix es pot notar amb quina unanimitat es menta l'anarquia tan sols en el sentit de desordre, de perturbació exòtica, sense objecte ni finalitat. Sembla que hi ha refinat i conciençut convenciment en retreure el nom en aquesta mal intencionada significació, quan, a bon segur, es tant imprevenció i rutina inveterada com entenimentada creença. I qui sap, potser no es tan i tan lluny el dia que, si res més no, els interessats faran valer la seva personalitat, i se'ls haurà de respectar i tenir en consideració.

A mida que els obrers van donant-se compte del tracte que han vingut mereixent, tant com el de vexació i despreci els irrita el tò de bondadosa protecció, el tracte de menor d'edat que se'ls ha donat; i a la comprensió de que ells, que tot ho produeixen, que és passen la vida treballant i que tota la producció surt de la fadiga dels seus braços, han d'ésser precisament els que menys disfruten del rendiment del seu esforç, que la seva vida ha d'ésser de penúria i privacions amb paorosa incertitud de la vellesa, els va entrant, amb la consciència de que això no ha d'ésser així, el primer espurneig de la conveniència de canviar-ho, de transformar-ho tot en altra situació de més equitativa justícia.

El mateix impuls que els du a la convivència, al companyerisme i a l'unió on es fa efectiva la força que ha de portar a la victòria llurs aspiracions, també els incita a enterar-se; a tenir relacions, més que purament econòmiques, amb els demés companys; a llegir i comprendre; a trobar raó i complement a l'idealitat del sistema que pretenen.

Avui llegeix més un obrer sindicalista i amb afany de saber, d'instruir-se que deu petis burgesos—o grossos—i que treballadors que formen en els partits polítics.

Es dirà, com sempre, que són lectures impròpies les que emprenen, si no diuen nocives; que s'atiborren de conceptes mal compresos, que son coneixements empassats i mal digerits per quan falta una base de sòlida cultura general: ja, ja; arguments que donen els seus contraris i que sortosament no serveixen de res. Es clar que seria infinitament millor una bona instrucció primera; però si no la tenen, han de permanèixer, en tant, sense enterar-se, ben quiets i callats? no sigui, de fè'l-se també responsables an ells d'estar-ne mancats. Excel·lent és l'estímul, i fruit d'ell és la fervorosa esperança que posen en la instrucció dels fills. Amés, queden sempre els resultats positius per a ells, i la indubtable superioritat seva sobre d'altres que estan en semblants condicions.

Així se referma la voluntat, la íntima convicció de la pròpia vàlua, de personalitat, d'igualtat humana que els fa rebutjar la tutela dels poderosos i no acceptar, en les relacions, més que el tan a tan; el, tu a tu; i no pas, certament, com aquells vasalls dels reis d'Aragó que després de l'altiva fórmula: *Nos que valemus tanto como vos y todos juntos más que vos*, podien quedar-se tan ufanosos com inofensius i enganyats, que per alguna cosa passen els segles; ara és quelcom més efectiva i enèrgica la reclamació.

En la seva acció, el que els impulsa són principis, ideals que estan en distints plans, en oposició, no tenen apenes res de comú amb els que sostenen les actuals classes directores. Tot el seu moviment està orientat i sostingut per un desig de renovació, d'un nou estat de coses ben lluny del que avui impera.

Quan se pretén de l'element obrer orga-

nitzat, que per no ésser bons, dexin els seus punts de vista i mètodes d'actuació, o els governants els demanen col·laboració i ajuda, es comet una verdadera incongruència, una tonteria, puix ells no poden obrar diferentment per dignitat, per conseqüència; per no anar contra el que és raó de la seva pròpia existència. Si el sindicalisme no tingués més que un propòsit, l'immediat, ço es, el millorament de les condicions de treball, d'una major remuneració de conformitat amb les necessitats que el progrés crea i fa indispensables de satisfer, la cosa, efectivament seria molt fàcil i amés la delícia del capitalisme i dels governants. Es la situació d'alguns sindicats catòlics i amarillos que hi poden conuiu perfectament, però això no és el sindicalisme.

Encara que alguna vegada aquest objectiu immediat hagi sigut sostingut com a únic com en el començament de les organitzacions en que és l'aglutinant, l'interès pròxim, purament material i força vegades egoista de que cal valdre's per a fer adeptes, per a eomoure als més inconscients, als més incultes ell no es més que una modalitat, una part i precisament no pas la més important del sindicalisme doctrinari, integral. Queda l'objectiu mediat, però essencial, i sense el qual el primer devé voluble, sense consistència, incapaç d'impuls d'adaptació, a cada moment contradictori i en definitiva estèril. Es la professió doctrinària de la creença en la injusta i anacrònica constitució de la societat antiga, burgesa, capitalista, de preferència de castes i classes; i la necessitat de crear-ne una altra nova de soca arrel, de conformitat, no en tradicions i a benefici d'uns pocs, sinó en el coneixement racional de la vida; producte de temps i la cultura, i a benefici de tots.

Aquest estat de consciència directriu l'ha adquirit el sindicalisme; sap lo que vol, té fermesa i voluntat per a disputar-ho, i total coneixement de la raó i justícia que l'avalua i que el farà fer sa via inflexible vers l'ideal que el sustenta avançant pel terreny que la burgesia va perdent. De que és la seva hora, ho diu prou la inquietud i commoció que ocasiona en el proletariat de tot arreu i que s'infiltra en els cervells, saccejant-los, fuetejant als més atrassats per a caminar endavant.

Queden els adversaris que no ho comprenen ni volen entendre-ho; no ho poden somniar, ells, amos i senyors de tots els poders i benestars, que es pugui arribar a una igualtat econòmica; i encara que siguin els menys son els possessors de tots els medis i recursos i per tant la seva resistència no serà pas curta ni petita.

LL. PUJOL MASSAGUER

SIMBOLISMES

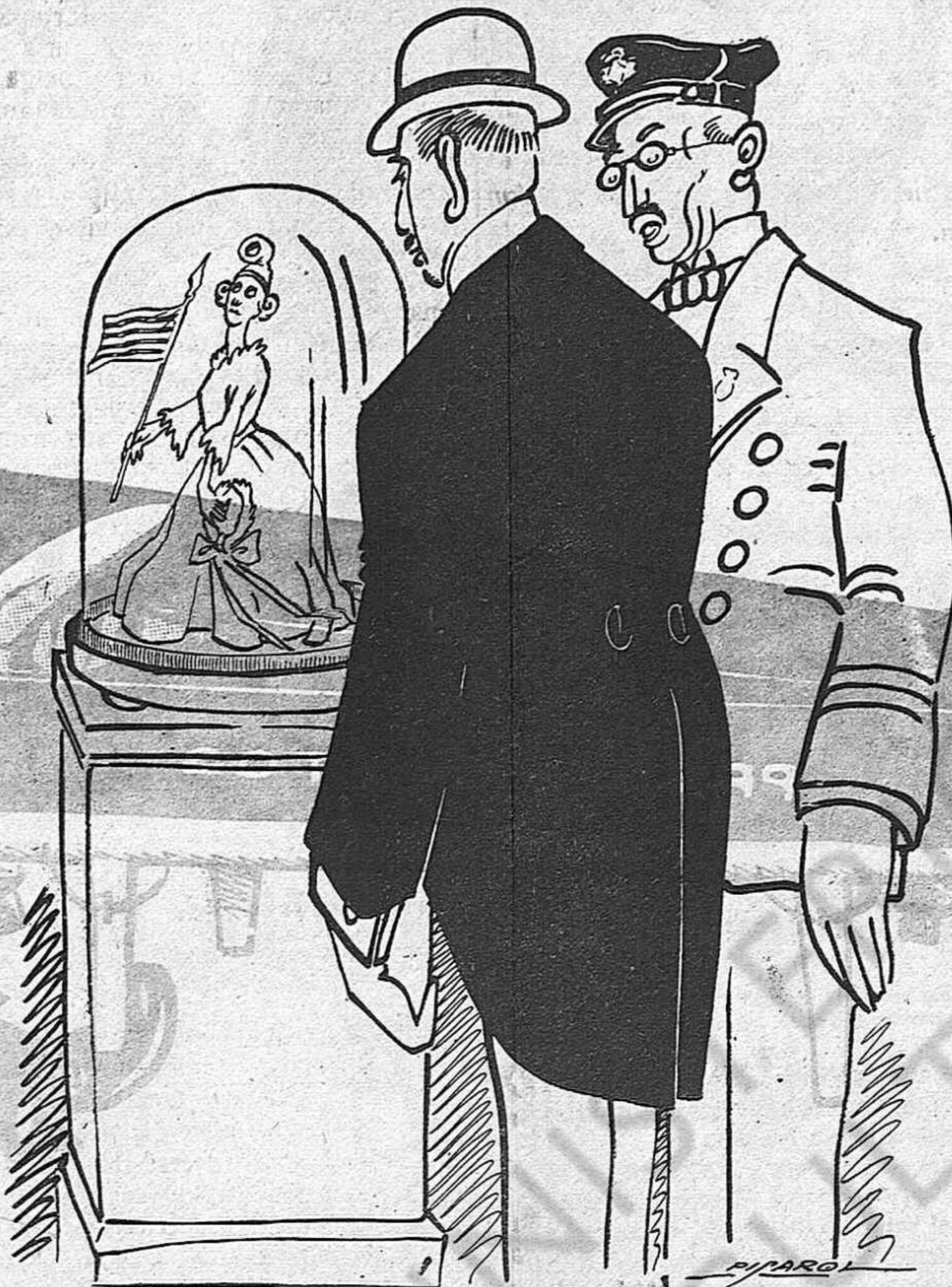
La pipa d'En Puig

AQUEST títol on hi entren algunes pp, no creguin que sigui un joc de paraules ni molt menys, i amb ell ens referim a la pipa que En Joffre, el fill preclar de Rivesaltes, va regalar al nostre President de la Mancomunitat En Puig i Cadafalch. Materialment parlant, en aquests temps en que el tabac va tan escàs, l'obsequi resultà una mica inoportú (1), però cal veure-s'hi en ell una significació espiritual. L'ofrena d'En Joffre a En Puig és una mostra d'afecte, una prova de germanor, una reafirmació de la llaçada que vé lligant cada dia més a França i a Catalunya.

Guardeu-la aqueixa pipa, senyor President. Quan resteu recollit en el vostre despatx, cercant la solució de problemes d'interès capdal per a la nostra terra, ella us farà recordar que us sigué entregada com a representant de Catalunya i, així, a cada glopada de fum, hi veureu una nota de ferm patriotisme: no podrà menys d'ésser així si evoqueu de-

(1) I amb més motiu si la provisió tingués de fer-se a casa d'estanquers com el del poble de Bellmunt, de la nostra província de Lleida, que ha sigut destituït per cobrar a preus exorbitants els articles estancats.

Al Museu de la Història

—Veu?... Això representa les aspiracions autònòmiques de la "Lliga".

gudament la figura del gran català que va posar-la en vostres mans. Aquesta pipa vostra, que realment ens pertany a tots els fills de Catalunya, serà com el símbol de la nostra expressió de catalanitat, lligada amb els afectes de la nostra nació germana.

Quan En Joffre estigui presidint els nostres «Jocs Florals» i parli al poble de Catalunya, llenceu pel local del magnific «Palau de la Musica Catalana» insistent glopades de fum. Elles afiançaran tal volta la germanor nostra i potser fins treuran alguna aspror que en algun recó pogué deixar-hi l'Assemblea patronal.

Si algun dia passés per vostra pensa el propòsit de canviar la vostra actuació catalana, temptant-vos l'ombra de la claudicació, cosa que no podem esperar ni creure, la simbòlica pipa a ben segur que us alentaria per a prosseguir la vostra tasca, seguint laborant pel bé de la nostra estimada Catalunya, a la vegada que esguardant amb mirada expressiva la gloriosa figura de França.

Beneïda sigui, en aquest sentit, la vostra pipa senyor President.

FERRI PALAU CASELLAS

SONATA CVIII

COM que el senyor Amado (en català Estimat) ens ha demanat amb molts modos que no fessim comentaris a la qüestió social, ni a les seves disposicions, ni a les reials ordres, ni a lo que decideixi la ex-comissió mixta, que no ens enterem de res referent a patrons i obrers, i que si per un casual arribem a ensumar alguna cosa, sentir alguna remor o poder mirar per alguna esletxa, donarem gust al governador Estimat, amb més motiu perquè sabem, de bona tinta, que si no volíem creure a la bona mare tindríem de creure a la pell de cabra.

Naturalment que a mí m'agradaria saber perquè el senyor Estimat té dugues cares: una d'ex periodista i gran amic dels periodistes i l'altra de censor rabiós que no deixa passar ni una rata. An els diaris de Madrid els hi agrada molt això i a nosaltres gens. Mai està content tothom. Deixeu-m'ho córrer. Com ja vos he dit, el governador no vol que ens hi capfiquem; se veu que ha llegit l'Algo, d'En Bartrina, i que's recorda d'allò:

Juan tenía un diamante de valía, y por querer saber lo que tenía la Química estudió, y ebrio, anhelante analizó el diamante. Y encontró ¡oh decepción! que era sólo un pedazo de carbón. Si quieres ser feliz como me dices, no analices, muchacho, no analices.

Escarmentem, doncs, amb l'exemple del pobre Joan i no analitzem; podria ésser que ens trobessim amb què disposicions i comissions són aigua-poll i si ho feiem córrer l'Estimat s'enfadaria.

El senyor La Cierva se veu que té molta ràbia perquè no'l deixen governar i fume'n una bona allisada. Aquest fulano se veu que abans de naixer cacic de Mula, en sa anterior encarnació devia haver estat mestre de minyons d'aquells de palmeta i disciplines, partidaris de que la lletra entra amb sang. Lo més graciós del cas és la seva afirmació en absolut digna d'un anarquista o del gos de l'hortelà, ja que no'm deixeu governar a mí, no deixaré governar a ningú. Molt bé, salau!

De moment l'Ossorio, aquell governador que vostè estimava tant, ja ha dit que prou d'aquest color, i que si vostè té ràbia ell no. Ja veurem com acabarà tot això.

I sóc ben beneït al dir que ja ho veurem; tot lo més tindria que dir ja ho veuré, si Déu me dona vida i salut i Santa Llúcia me guarda la vista i la claretat, perquè lo que és vosaltres, si vos en entereu per lo que jo vos confio poca cosa en sabrieu de tot això. No rigueu, no; estic segur de que cap de vosaltres ha llegit les ressenyes de les sessions del Congrés ni del Senat. Vos he tocat, eh? Es lo més natural; com vosaltres fa tothom, amb

l'excepció de tres o quatre ximplats com jo, que sempre volem estar al tanto de lo que que tant se'ns en dona. De totes maneres, el comte de Bugallal va pronunciar un discurs-set-pròleg que vos prometo que va ésser cosa admirable. Sembla mentida que en tan poques paraules puguin dir-se tantes bestieses i esgarrapar la gramàtica amb tanta ràbia. Una qüestió hi podia haver que divertís al públic: la de les milícies; però En Prieto se va cuidar d'engegar el toro, quan a la plaça, vui dir al Congrés, no hi havien més que toreros de hivern i la bèstia morí d'un gollotazo. Ja! Quan fou mort el combregaren.

Ja s'han fet les eleccions a França, Bèlgica i Itàlia.

De les d'aquesta última nació no en sabem encara res de cert; ara, de França i de Bèlgica sí; a la nació veïna guanyen les dretes, naturalment que les dretes d'allí no són les d'aquí ni molt menys, contra els socialistes més o menys partidaris d'una dictadura del proletariat. A Bèlgica han guanyat bastants llocs els socialistes (tampoc són com els d'aquí), emperò els catòlics (diferents dels nostres) seguiran tenint majoria. Això vol dir en resum que la voluntat d'ambdós pobles és treballar sens treva per a guarir-se de les greus ferides de la guerra, intensificar la producció, cercar mercats, etc.

Ja he dit que no vui parlar de casa. Val més beure, per mal que faci.

MGRITZ XC

LO PROMÈS NO ERA AIXÓ

Com passa el temps!.. Sembla estrany!

Ja estem en el segon any!...
«Segon any de què?» dieu?
Ah!... Ja's veu bé que badeu!...
¿Tan aviat el món s'oblida d'aquella hora beneïda en que al bell mig del cel blau va brillà el sol de la pau?

La pau!... El fi de la guerra!
El benestar de la terra!
La fausta jubilació de l'espasa i el canó i el retorn al sant treball amb la garlopa i el mall!...

Digueu, no'l teniu present aquell deliciós moment?
—S'ha acabat tot!—ens van dir els intel·lectuals:—El fi de d'aquesta lluita espantosa inaugura una era hermosa de dolça fraternitat per tota la humanitat.

Prou guerres!... Si el seny impera, serà aquesta la darrera. Mai més la copdicia boja darà feina a la Creu Roja; mai més despulles humanes cubriran barrancs i planes; mai més, en fi, les nacions dirimiran ses qüestions amb altra arma que amb el dret inflexible, seré, fret. Ho recordeu? repeteixo. Sí?... Doncs... amb permís. Segueixo.

D'aquelles tendres promeses, d'aquelles frases enceses amb que la pau anhelada va ser per tots celebrada, que n'queda a hores d'ara? En queda un gran guirigai, un trist pilot de desferres per caliu de noves guerres que, si un mal vent les afaia s'encendran qualsevol dia.

Polacs i russos estan barallant-se a cada instant; Itàlia, amb la seva labia, vol pendre Fiume a l'Eslavia, i, agravant aquests bullits, els senyors Estats Units, amb raó o sense raó, s'encaren amb el Japó i me li mouen bronquina per dà el Shantung a la Xina i anulà amb un cop d'audàcia la influència nipona a l'Assia. I això al cap d'un any només de l'armistici, i després haver-nos entabanat fent veure a la humanitat que la guerra maledica quedava per fi abolida i enterrada oficialment per tots els segles, amén!

Germans, quina pasterada!... Plorem, plorem l'enfonzada

BECQUERIANA

"Llevaba la nariz fuera; por ella le conocí."

d'aquella bella il·lusió!... i aprofitem l'ocasió, ara que'l fracàs es veu, per declarà en alta veu que aquests cavallers genials que's diuen «intellectuals» i dels quals les teories tant a alguns babaus engresquen, posats a fer profecies, no saben mai lo que's pesquen.

C. GUMÀ

Sants de la setmana

Sant Gregori Taumaturg

Aquest Gregori qual festa fou el 17 és conegut pel mot del Taumaturg. Nasqué a Noncergia, cap allí al Pontó Euxi, de pares gentils prò molt rics i nobles; a en Gregori l'enviaren a Alexandria per a que estudiés lletres, però ell va aprendre ciències naturals baix la direcció d'Origenes per espai de cinc anys.

Quan ne sabé prou se'n tornà a casa i al morir se pares se vengué l'herència i repartí els diners als pobres, i se'n anà a un desert a menjar herba; això li donà tal nomenada que aviat el cercaren per a fer-lo bisbe de Neocesarea. Aviat el nou pastor tingué un bell remat d'ovelles cristianes que tractaren d'alçar un temple a Jesucrist. El terreny de que disposaven era molt reduït i tenia per un costat un riu i per l'altre una muntanya.

Quina en fa el Taumaturg? Ell que's posa a resar, i la muntanya per no sentir-lo més s'aparta i deixa lloc per a fer el temple.

Ve't aquí que tocant al poble hi havien uns aiguamolls dels que sortien mosquits i febres; els neocesarencs anaren a trobar al bisbe per a que hi posés remei, i en efecte,

quatre parenostres i s'assecà tot i prou mosquits i prou granotes.

El riu que passava per allí tenia la mala costum de sobreixir. Gregori s'en va a la ribera, planta el seu bàcul a la sorra i com si fos un Apeles Mestres diu: No passaràs! I en efecte el riu no passà mai més, i a n'el bàcul li sortiren branques i se convertí en un arbre tant gros que tres homes no li abressaven la soca. Abans de morir preguntà:

- Quans gentils resten a la ciutat?
- Disset.
- Lloat sia Déu, quan jo vaig venir eren els fidels disset.

Feu els tres badalls i tampsis. Era l'any 270.

Laus Deo.

AQUESTS dies En Godó, amo de La Vanguardia, ha fet posar anuncis dient que necessita gent a treballar i que «serà bien retribuïda.»

Caram, caram, caram!
«Bien retribuïda» a La Vanguardia!
Quin diable s'haurà trencat el coll!

Això és que En Godó s'ha empenedit dels sous mesquins que abans donava, i ara vol entrar pel bon camí.

I lo que dirà la seva gent: «Gràcies al sindicalisme!»

Diu que aviat se publicarà un llibre firmat per En Cambó.

De què tractarà?
De la seva gestió en el Ministeri de Foment. No voldria pas ésser jo l'editor d'aquesta obra.

A qui té d'interessar que no sigui a ell mateix?

En les eleccions que acaben de tenir lloc a França, ha sigut reelegit diputat pels Pirineus Orientals nostre estimat amic M. Emmanuel Brousse.

Ens en alegrem i el felicitem ben coralment.

Al «Principal-Palace» ha debutat amb gran èxit un tal Nathal, home-mico.

Un home-mico?... Està bé; però en coneixem d'altres.

A Barcelona n'és ple d'aquests fenòmens. No cal sinó anar als cines i fixar-se en el públic: allà on vegin una *tobillera* romàntica acompanyada d'una mamà pesant figues, poden lenir per segur que al seu costat s'hi assegurarà l'home mico.

El príncep de Mònaco ha donat una notable conferència científica a Madrid, versant sobre el tema: *La oceanografia*.

Que prenguin exemple d'ell els altres prínceps.

Llegim:
«El conflicte de «El Siglo»...
No parlin més.
El conflicte del segle... és la qüestió de les subsistències.

Els sindicats encara actuen.
I de ferm.
Naturalment, com que encara actua la Federació Patronal.
També de ferm.
De ferm, però amb visibles defeccions.

Sembla que alguns industrials solliciten del govern el permís d'importació d'unes cases desmontables que es construeixen als Estats Units.

Seran per als nostres burgesos de la Patronal? Qui sap!
Una casa desmontable té l'aventatge de que un hom la pot *plegar* amb facilitat, posar-se-la a sota l'axella... i tocar pipa.

Les eleccions celebrades a Itàlia les han guanyades els clericals.

Penjada!...
Pels italians els anys de guerra han transcorregut sense deixar altre rastre que el del fanatisme.

Per a aquest resultat no calia vessar tanta sang en nom de la llibertat.

Ja tenim an En Duran i Ventosa senador. Bon profit li faci.
Ara falta que els altres se deixin *senar* per ell.

En Cambó ha tornat a parlar. I aquesta vegada ho ha fet des de Girona, la tres voltes immortal ciutat de Girona. Naturalment, des d'allí ha sigut més valent. S'ha encomanat la valentia de les muralles.

Bastant equitatives ens han semblat les declaracions de l'Ossorio i Gallardo tractant del problema social.

De la participació de beneficis per amunt, demanin!... Tot lo més radical és defensat per l'ex governador de Barcelona.

I diu que els conservadors l'aplaudiren tant. Je, je, je!

Al nostre bisbe doctor Reig li ha sigut concedida la gran creu de Carles III. Arri poc o molt!
Més pesada fou la que carregaren a Jesus.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Hi ha hagut reobertura de Cortes i, cosa estranya, els *lligaires* no tingueren representació en la sessió inaugural.

Es que ja no creuen en la política? Veïam, veïam si els conspícuus de la Plaça de la Cucurulla se'ns tornaran sindicalistes.

Sembla que, tan mateix, la tristament famosa *Llei de Jurisdiccions* serà derogada.

Serà derogada, però... ail... els seus articles seran incorporats al Còdic Penal civil.

Lo qual que vé a significar que serem allà on erem i que en *todas partes cecuen habas*.

A França han sigut derrotats els extremistes. Ben mirat, doncs, aqueix resultat va contra Rússia que serà, en realitat, la derrotada.

Ha vençut En Clemenceau i, amb ell, el bloqueig infame.
Qui no haurà vençut, segurament, és la bona justícia.